

Drets històrics

Aquest magma que anomenem catalanisme, que pot acollir des de l'activisme cultural català fins a bona part de l'independentisme polític, ha treballat des dels seus orígens en dos objectius, entre d'altres, des del meu punt de vista, clarament equivocats i que, a més, han comportat una gran despesa d'energies i una font inesgotable de frustracions.

El primer d'aquests objectius ha estat la pretensió de reformar Espanya. El catalanisme sempre ha estat a la avantguarda del reformisme espanyol amb el pensament que una Espanya democràtica, pròspera, reconeguda a Europa, participi de les institucions democràtiques internacionals, seria el marc adient per una Catalunya reconeguda, amb un encaix autonòmic, federal, confederal o com es vulgui, tanmateix suficient per a la seva plenitud.

La crua realitat ens diu, però, que Espanya, sigui com sigui la seva situació, no tolera cap territori que no estigui plenament castellanitzat i que no es sotmeti absolutament a l'estat.

Aquest catalanisme ha somniat amb una situació, dins d'Espanya, absolutament singular dins els paràmetres internacionals, de disposar de seleccions esportives que puguin competir a nivell oficial, de que la llengua catalana sigui oficial a Europa, de disposar

de representació oficial als òrgans de decisió europeus, de representació diplomàtica, de disposar de la "clau de la caixa" i una llarga llista de somnis que sempre ens porten un despertar molt amarg.

L'altre gran objectiu, també penso que equivocats, ha estat la pretensió d'inventar noves i modernes relacions amb Espanya amb l'oblit i, moltes vegades menyspreu als nostres drets històrics.

La constitució espanyola recull drets històrics d'alguns territoris, però no de Catalunya. Els ponents catalans van oblidar completament aquests drets, tant que no es va voler el concert econòmic, entre d'altres motius, per antic.

Cal posar, de manera ferma, irrenunciable, la devolució dels drets històrics, la restitució de la sobirania entre les fites més importants dels que lluiten per assolir l'estat.

Tots els pobles que, a Europa, han accedit a la sobirania han reivindicat els seus drets històrics. Escòcia n'és el darrer exemple i basa tot el seu desig en el que va ser i vol tornar a ser, democràticament.

La derogació del decret de nova planta i tot el que ha comportat, no cal oblidar que l'actual constitució espanyola és la seva hereva més recent, no és un joc historicista sinó un pas més en l'alliberament nacional.

L'entrevista

**Ferran Requejo:
"Cal aconseguir
que la unitat
d'acció entre els
partits catalanistes
respongui a
un full de ruta
secessionista clar"**

PÀGINA 5

Municipalisme

**Escriuen la nostra
alcaldessa de Capolat i el
nostre regidor de Flaça**

PÀGINA 2

Firma convidada

**Miquel Giménez parla de
la decadència dels
mitjans en català**

PÀGINA 3

Sectorial de llengua

**Teresa Casals escriu
sobre la polèmica de la
cooficialitat del castellà**

PÀGINA 6

I més...

Articles d' Esther Ponsa, Josep Sort, Marc Viñolas i Ramona Vergés, i les seccions habituals de llibres (PereTorra) i d'humor (Lluís Boet)

Joan Carretero

President de Reagrupament

Alcalde: càrrec públic fet a la mesura humana

Així és com veig jo la figura de l'alcalde, penso que per poder-ho ser, per sobre de tot, has d'estimar profundament el tros del país que se t'ha encomanat i, al mateix temps, el territori i les persones que el poblen.

No us penseu que dic això perquè sóc d'un poble de pagès i poc habitat, penso que aquest fet es fa extensiu a tots el municipis del nostre país, encapçalats per Barcelona, cap i casal.

Si estimes, vol dir que coneixes el teu poble i la seva gent (cada un dintre de la seva mesura) i això fa que la relació que es crea entre els interessos veïnals i el seu alcalde vagi sempre en la mateixa direcció, que naturalment apunta a la millora constant, de les condicions del municipi.

Estem en temps difícils, però res impedeix a l'alcalde de passar ànsia pels problemes del seu poble i allà on no arriben els pressupostos hi ha d'arribar la seva persona, de manera que tothom el senti al seu costat, a les verdes i a les madures. A vegades les coses es

solucionen, a vegades s'emboquen, però la idea que tots els veïns puguin tenir accés a l'alcaldia i que se'ls escoltarà, és essencial i millora la col·laboració entre uns i altres.

No cal ni dir que l'alcalde ha de semblar i ser absolutament honest, i transparent, tingui sou o no en tingui. Els que ja em coneixeu de temps sabeu que jo sempre he dit que el cap d'un consistori té un càrrec de voluntariat polític al servei dels ciutadans.

Si cada alcalde treballa i avança, el nostre país treballa i avança; si fa de la solidaritat i la cohesió entre veïns una tasca primordial, el nostre país serà sens dubte més cohesionat i solidari.

Si amb la nostra actitud fem País, i aconseguim transmetre-ho al veïnat, si ens fem creïbles, la gent dels nostres municipis també anirà pensant que és possible formar un conjunt de pobles solidaris entre ells que conformin un estat lliure, independent, econòmicament rendible, integrat en un marc

polític, social i econòmic com l'Europa actual. I perquè no (deixeu-me ser una mica "xovinista") contribuir activament a la seva millora.

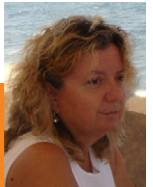
Jo diria que als municipis és on es cova la llavor del present i del futur, l'alcalde ha de ser una bona lloca.

Per tant, i per acabar, com diuen els polítics de debò: Reagrupament ha de vetllar per posar com més lloques millor. Ha d'implicar-se a fons en el municipalisme, i facilitar als seus alcaldes i regidors presents i futurs la millor força que avui per avui ja té. La llavor del treball, la voluntat i l'esforç per assolir la independència de les terres de Catalunya i que d'una vegada per totes això deixi de ser una llunyana utopia.

Reagrupament amb el municipalisme, el municipalisme amb la independència.

Carmen Boixader

Alcaldesa de Capolat

La feina de Rcat a l'Ajuntament de Flaçà

Ha passat més d'un any des que els membres de Reagrupament de Flaçà vam decidir presentar-nos a les eleccions municipals.

El poble és petit, però hi ha molta feina per fer. De primer, el fet de ser novells ens va endarrerir una mica. Calia aprendre la mecànica de funcionament del consistori, però a poc a poc i amb ganes, ens hem anat avesant al dia a dia.

Posar en pràctica l'ideal de Reagrupament al consistori no és tan simple. Pocs ingressos i moltes despeses dificulten les possibilitats d'acció, per la qual cosa la nostra primera proposta –desestimada per la resta de regidors– va ser renunciar a la compensació econòmica dels regidors.

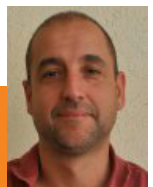
Així que vam anunciar que invertiríem aquests diners en benefici del poble. El següent pas va ser presentar un paquet de mocions, la primera de les quals va ser substituir les plaques de noms dels carrers i els símbols feixistes que incompre ansiblement quedaven al poble –aquest cop va ser aprovada–; la segona, la integració a l'Associació de Municipis per la Independència –aprovada per unanimitat–, i dues més –abolició de la monarquia i declaració del municipi com a “moralment exclòs” de la constitució– que estan pendents de votació al proper ple. D'aquesta manera hem començat a fer pedagogia de la independència. Però això només és el començament. Hem posat una adreça web perquè la

gent pugui adreçar-se a nosaltres per fer-nos arribar les seves inquietuds i suggeriments de la manera més còmoda. Actualment preparam una proposta per tal d'obrir els processos importants al poble. Volem que els veïns puguin decidir amb veu pròpia, a través de consultes populars, previ procés d'informació pública i directa.

Tot i no formar part de l'equip de govern, ens estem fent sentir, i Reagrupament comença a ser part integrant del poble.

Artur Segura

Regidor de Reagrupament a l'Ajuntament de Flaçà

Les tres palanques: nacional, local, sectorial

Atraure i retenir persones alhora que les ajudem a que gaudeixin mentre treballem junts per la llibertat del nostre país, aquesta es la feina que tenim tots els reagrupats, i aquesta es la feina que ens ha demanat el president Carretero i tota la junta.

Durant aquest mesos, mes que trobar fórmules màgiques el que hem fet és fer una mica d'endrega i de reflexió i el resultat han estat unes petites reformes, que sense canviar de casa, sense tocar res del fonamental, sí que l'han deixat llesta i a punt per rebre visites i que s'hi sentin còmodes per arribar, quedar-se i treballar.

La reforma ha consistit en definir millor els espais de la casa, tres espais tres palanques que hem deixat a punt per moure i per fer moure els nostres associats, una és la de l'àmbit nacional, amb el President i la junta al capdavant, la secretaria d'organització, el departament de comunicació i premsa i la seu nacional. L'altra es el món local amb els nostres regidors i el consell municipal fent política en l'àmbit que ens és més proper i finalment l'àmbit sectorial.

Per a molts reagrupats les sectorials van lligades als nostres coneixements professionals o estan relacionades amb inquietuds personals fins

i tot per alguns aquella o l'altra sectorial tenen a veure amb aspectes vocacionals, les sectorials és allà on tots tenim més capacitats ja que tant personalment com col·lectivament tenim més coneixement acumulat. Tots aquest actius no els podem deixar perdre cal posar-los a treballar. Les Sectorials son una eina fantàstica per que la gent continuï a Reagrupament s'hi quedi i gaudeixi treballant.

Com altres vegades he tingut la fortuna de rebre l'encàrrec de la junta de posar una primera pedra, aquesta vegada ha estat una mica més complicat i més lent perquè no construïem de vell nou, sinó que reconstruïem una realitat que en el seu moment ja havia donat els seus fruits ("organitzant el nostre futur lliure") i la vàrem descuidar massa i durant massa temps. Ara arranquem de nou amb unes bases més sòlides, amb els objectius més clars i amb les millors persones al capdavant, Reagrupats amb un compromís i personalitat especial, gràcies Francesc, gràcies Ariadna, gràcies Joan, gràcies Montserrat, gràcies Teresa i Anna, gràcies Ramona, gràcies Enric i gràcies Daniel.

Marc Viñolas

Coordinador regional de
Barcelona Ciutat

La decadència dels mitjans en català

Miquel Giménez
Escriptor i periodista

És un títol trist per a un article, prou que ho sé. Però a cada dia que passa, el fet no té retop. Els mitjans de comunicació en la nostra llengua estan retrocedint enfront dels espanyols. Tothom cerca excuses, i una de les que més em fastigueja és la que diu que els catalans no volem ni llegir diaris en català, ni escoltar ràdio en català, ni veure televisió en català.

Aquesta mentida forma part de la baluerna que volen fer-nos empassar. I tant que volem consumir productes en català! El problema és que la gent de diners del nostre país no vol invertir-hi, en la seva pròpia pàtria. Algú entén que un professional, com és en Joaquim Maria Puyal, faci anys i panys que porti sota el braç un projecte de ràdio catalana, de país, i que no hagi trobat mai cap inversor? És clar que tenim el talent i la professionalitat per oferir diaris, revistes, emissores de ràdio i de televisió públiques i privades en català. Compte, que tampoc ens facin passar bou per bèstia grossa, que encara que n'hi hagin, en català, si el seu contingut és esquifit, el públic refusa el mitjà i en passa.

Que cal per evitar aquest naufragi? Naufragi mediàtic, però també cultural, compte! Doncs cal crear una indústria eficaç i no pas subvencionada. Cal que sigui competitiva. Que sigui moderna. Calen inversors audaçs, perquè encara avui és una gosadia posar diners en quelcom que sigui català. Cal, al cap i a la fi, gent que sigui patriota. Però de veritat.

I d'aquí plora la criatura.

L'entrevista: Ferran Requejo

"Cal aconseguir que la unitat d'acció entre els partits catalanistes respongui a un full de ruta secessionista clar"

Ferran Requejo Coll (Barcelona, 1951), és catedràtic de Ciència Política a la Universitat Pompeu Fabra (UPF, Barcelona), llicenciat en Filosofia i en Història Contemporània per la Universitat de Barcelona i en Enginyeria Industrial superior per la Universitat Politècnica de Catalunya. És autor de diversos llibres i articles de premsa, especialment en l'àmbit de les teories de la democràcia, el liberalisme polític de la segona postguerra, el federalisme i les societats plurinacionals, la multiculturalitat i les democràcies liberals, les teories de la justícia socioeconòmica i la filosofia política. Ha estat membre del comitè executiu de l'European Consortium for Political Research, i del Comparative Federalism Research Committee (IPSA), i ha rebut el Rudolf Wildenmann Prize europeu d'investigació (1997), el premi AECPA al millor llibre (2006), i el Premi Ramon

Trias Fargas d'assaig (2002). És director del Grup de Recerca de Teoria Política i del Grup de Recerca en Ciència Política (UPF). Ha estat, també, membre de la Junta Electoral Central (JEC, 2004-2008).

Aquests darrers anys hem pogut veure un increment del que en podríem dir "sentiment independentista" en les enquestes oficials. Quines creieu que en són les causes?

L'independentisme més que un sentiment és un posicionament polític en unes circumstàncies concretes d'un context específic. Es dona, preferentment, en contextos de caire nacional. En el cas de Catalunya, el punt de gir ha estat el "fracàs" del nou Estatut, especialment després de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol (2010). El TC trenca les ambigüitats de la Constitució del 1978 i estableix un marc jurídic molt hostil amb el reconeixement de Catalunya com a realitat

nacional diferenciada i amb el seu autogovern –políticament degradat, econòmicament ofegat i jurídicament molt mal protegit. Darrere de les interpretacions de la sentència del TC hi ha una clara voluntat política de dissoldre la personalitat nacional catalana. No és un tema nou, però ho són les decisions concretes i la claredat del llenguatge –impregnat d'un fort contingut jacobí, "afrancesat" de l'estat, i d'un nacionalisme espanyol de caire tradicional. Hi ha un abans i un després d'aquesta sentència. Una sentència que ha canviat, de fet, les regles del joc a favor d'una visió molt més "unitarista" de l'estat i una visió centralista de la seva implementació institucional i de la presa de decisions.

Tanmateix, per bé que sembla que l'independentisme creix, a l'hora de les eleccions, com per exemple a les darreres

"L'independentisme més que un sentiment és un posicionament polític en unes circumstàncies concretes"

Ve de la pàgina 4

al Parlament de Catalunya, les forces que es reclamen de l'independentisme no és que n'hagin sortit gaire ben parades. Per què creieu que s'ha esdevingut aquest desfasament?

En les eleccions es voten partits principalment per tal de formar un govern. Els motius i raons pels quals un elector vota un partit determinat en unes eleccions concretes són múltiples. Però hi ha un aspecte bàsic: els partits, si volen ser opció de govern, han de mostrar solidesa. Han de mostrar que són "fiables", tant en termes d'orientació política com en termes d'oferir un lideratge i una elit de govern que no mostrarà crisis internes. Uns partits que "sàpiguen" mostrar, ni que sigui aparentment, que "saben el que es fan". Els partits independentistes han de reflexionar sobre el fet que la majoria dels independentistes del país hagin votat CiU en les darreres eleccions al Parlament (que no és formalment un partit independentista). Les causes crec que són bastant clares.

En un recent article a La Vanguardia (27/02/2012) plantejàveu que el catalanisme havia entrat en dues etapes en el procés d'emancipació política: l'independentisme i la independència. En quin moment creieu que es troben aquestes etapes i com penseu que caldria evolucionar?

Ara ens trobem en l'etapa de l'independentisme. L'objectiu bàsic és construir una majoria social interna a favor de la independència. Això ho quantifico en aconseguir un 55%-60% de potencials electors favorables a la independència en un referèndum futur.

També, es tracta d'anar "internacionalitzant" el tema. Els actors principals d'aquesta etapa són els vinculats a la societat civil. Aquesta permet organitzacions i accions molt més transversals i unitàries que les protagonitzades pels partits.

La segona etapa, la de la independència, ha de ser conduïda per les institucions de govern, especialment el govern de la Generalitat, el Parlament i els Ajuntaments. Serà una etapa en què la societat civil haurà de continuar pressionant per aconseguir que la unitat d'acció entre els partits catalanistes respongui a un full de ruta secessionista clar, establint els passos a seguir. És una etapa més complexa que l'anterior, amb presència de més actors. Caldrà molta professionalitat. Fugir de posicions personalistes i de rivalitats internes (que reflecteixen a vegades personalismes i competència entre organitzacions que semblen "d'aficionats"). Les coses s'han de fer bé, en el programa d'accions i en els ritmes. L'objectiu és la independència. Els referèndums,

per exemple, són només mitjans per aconseguir-la, no finalitats en si mateixes. La internacionalització, i tenir un lideratge clar i amb suport de tots els actors, resulten aquí aspectes claus del procés.

Si les coses es fan bé, hi ha una majoria social independentista en el país i es manté una unitat d'acció entre les institucions, els principals partits i la societat civil, en una democràcia liberal la independència resultarà imparabile.

Però es tracta d'un procés obert i ple de dificultats, en el qual l'adversari contraatacarà amb tots els seus poders polítics, jurídics, econòmics, internacionals i mediàtics. Caldrà molta unitat i molta professionalitat en un procés liderat, en la segona etapa, des de les principals institucions del país. Hem d'esperar que la classe política estigui a l'alçada del repte que té al davant, potser el més important que un país es pot plantejar, el de la seva emancipació política en un context de creixement globalitzat.

Entrevista feta per Xavier Borràs
Àrea de Premsa de Reagrupament

Ja ets independentista? Que es noti!

Esther Ponsa

Fa pocs dies en un curs organitzat per la Cambra de Comerç de Barcelona, vaig haver de preguntar perquè no l'impartien en llengua catalana, que és el que hauria de ser normal. Tot varen ser excuses i, finalment part del curs va ser en català (allò típic de amb una miqueta ja ens conformem). Creieu que si tinguéssim estat propi les entitats dubtarien de la llengua en la que han de vehicular les seves accions?

Passada l'anècdota del moment i verificat, una vegada més, que només una Catalunya Estat, portarà la normalitat en tots els àmbits, m'esgarrifo de veure que som molts i molts que ens esbravem a les xarxes cridant independència i que no fem gran cosa per a fer-la possible.

La gent de Reagrupament som independentistes de pedra picada, persones amb la voluntat de fer el que estigui al nostre abast per poder assolir la llibertat de forma democràtica i pacífica a través de les institucions del nostre país.

Malauradament encara estem lluny que l'arc parlamentari català vulgui proclamar la independència. Independentment de les tasques necessàries prèvies de preparació per a fer-ho possible. A algú li consta que aquesta tasca s'estigui fent? Algú veu la majoria del Parlament treballant de veritat per fer-ho possible?

Tothom qui avui vulgui la llibertat ha de posar-hi les banyes. El motiu pel qual Reagrupament existeix és igual de vigent avui, que fa 3 anys. Cal una candidatura transversal que aglutini l'independentisme al Parlament català.

Es pot treballar des de molts àmbits, però al final, cal traslladar tot aquest esforç a una solució política. Si ja ets independentista, col·labora a fer-lo possible, col·labora amb Reagrupament. Associa't i treballa amb nosaltres. La Catalunya Estat és possible, si ja ets independentista fes que es noti!

Sectorial de llengua

Sorprenent

Aquests dies i com a conseqüència d'un article de l'Eduard Voltas en què proposava que el castellà fos cooficial en una futura Catalunya independent, s'ha generat un debat apassionat i apassionant a favor i en contra de les seves tesis. M'afegeixo al debat i hi apporto els meus arguments.

M'agradaria poder gaudir de la independència demà mateix i, des de Reagrupament, treballem intensament perquè aquest desig esdevingui una realitat, però... i si el camí per arribar al nostre objectiu no és tan curt com voldríem?. Quina serà la realitat de la llengua catalana en aquell moment?

Em sorprèn que, precisament ara, quan és evident que l'independentisme creix, es reprengui aquest debat i, en nom del respecte cap als castellanoparlants, es proposi la cooficialitat del castellà al proper estat català.

Malauradament encara no podem legislar en aspectes lingüístics, ni en cap altre, sense tenir l'ull vigilant, homogeneitzador de l'estat que, sense contemplacions, talla, mitjançant sentències, qualsevol intent d'equiparar l'estatus de la llengua catalana, en el territori que li és propi, amb el castellà.

No he llegit cap article del senyor Voltas en contra de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, que anul·la l'obligatorietat de conèixer el català per part dels ciutadans de Catalunya, que impedeix que el català sigui llengua preferent, que obre la porta a acabar amb el català com a llengua vehicular dels aprenentatges en els ensenyaments obligatoris, que considera que l'única llengua comuna a Catalunya ha de ser el castellà... Hem de deduir del seu silenci que ja li va bé la sentència? O, senzillament, no troba que mereixi un comentari seu?

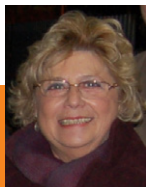
Parlen, aquells que abonen les tesis del senyor Voltas de com

seria d'atractiva una Catalunya on el castellà fos llengua oficial. ¿I no trobaríem atractiva una Catalunya que, des del respecte més absolut per les llengües de cadascú (més de 270 llengües diferents, tot sigui dit) el català ocupés el lloc central que li correspon després de més de 300 anys de prohibicions, persecucions i intents més o menys subtils d'arraconament permanent?

Hi ha motius reals per pensar que la possibilitat de substitució lingüística és una amenaça fonamentada. Enumerem-los. Només el 3% del cinema és en català. Només el 6% de les joguines són en català. Només 1 dels 30 productes més venuts a Espanya etiqueta en català, tal com marca la llei. Només la meitat de la població vinguda de fora de Catalunya parla el català. El català, com a llengua vehicular dels aprenentatges a Secundària, experimenta un descens constant, només el 51'2% dels estudiants de Secundària a Catalunya rep tot l'ensenyament en català, malgrat la llei que diu que el català, encara, ha de ser la llengua vehicular dels aprenentatges obligatoris. L'ús social del català (és la parla i no el coneixement el que salva les llengües) és cada dia més baix. Només el 14% de les sentències es redacten en català. El català no té cap presència a l'Estat i, com a conseqüència a Europa...

A tots els qui pateixen pel benestar lingüístic dels castellanoparlants els proposo treballar de valent perquè el català pugui resistir totes les investides per arribar en bona forma quan proclamem la independència. A partir d'aquell moment ja crearem el marc jurídic que asseguri la nostra realitat nacional i la pervivència de la nostra cultura sense excloure ningú del nostre projecte i col·lectiu.

Teresa Casals

Independientisme al món

Un balanç sobre el cicle de l'Òmnium

Al llarg del mes de febrer que acabem de deixar, l'Òmnium Cultural ha celebrat un cicle sobre les anomenades nacions sense estat, que han tingut un èxit més que notable. Sota la coordinació d'en Quim Colominas, en les quatre sessions que s'han celebrat s'hi han analitzat els casos d'Escòcia, Flandes, Quebec i, per acabar, de Catalunya.

La primera sessió va comptar amb la presència dels politòlegs Jordi Argelaguet i en John Etherington. Va ser la sessió dedicada a analitzar el cas d'Escòcia, que actualment es troba a l'avantguarda de l'actualitat europea i àdhuc mundial, arran la decisió, per part del seu govern, de convocar un referèndum d'autodeterminació, la tardor del 2014.

La segona sessió va tractar del cas de Flandes, i hi van participar l'analista Marc Gafarot, autor d'un llibre recent sobre la mort de Bèlgica, i la periodista Dolors Genovès, àmpliament coneguda pels seus reportatges que mai deixen gent indiferent.

Pel que fa a la tercera sessió, es va dedicar a un clàssic en els referents dels moviments independentistes contemporanis: el Quebec. Hi vam participar en Marc Sanjaume, jove politòleg, i un servidor, que ja porto

uns quants anys analitzant-lo. El Quebec destaca, fonamentalment pel fet que ja ha celebrat dos referèndums d'autodeterminació, el 1980 i el 1995.

Finalment, la darrera sessió, va ser dedicada al cas de Catalunya, i la va protagonitzar el Catedràtic de Ciència Política, en Ferran Requejo, al qual acompanyà en la mesa, la presidenta de l'Òmnium, Muriel Casals.

Segons recullen les diferents cròniques, en tots quatre actes, l'assistència va ser massiva, i també va comptar amb la seva transmissió en streaming, de manera que també va poder ser seguida en temps real per internet.

Malauradament no puc fer una valoració personal del conjunt del cicle, atès que només vaig poder assistir a la sessió que em pertocava. Tanmateix, llegint-ne els comentaris que se n'han fet, és inevitable preguntar-se quina de les quatre serà la primera que accedirà a la Independència.

La primera que accedeixi, probablement i de forma inevitable, s'oblidarà de les altres tres, atès que ja haurà entrat al club dels estats, i voldrà esborrar tot rastre del passat. És una dinàmica que es repeteix de forma regular. Països que un cop accedeixen a la Independència abjuren dels seus anteriors companys de lluita.

Vegem-ne alguns exemples.

Portugal salta com un tigre quan algú tan sols suggereix algun paral·lelisme amb el cas català. He llegit algunes entrevistes de polítics i intel·lectuals portuguesos que deixaven Catalunya i el nacionalisme català a l'alçada del betum.

Per la seva banda, el llavors Taoiseach (Primer Ministre) irlandès Bertie Ahern, va protagonitzar un dels episodis més lamentables quan va bloquejar el reconeixement del català a Europa, a l'hora que aconseguia el de l'irlandès. Lamentable, naturalment, des de la perspectiva solidària, és clar, perquè per molts irlandesos segur que els va semblar molt bé. I és que només sent estat es pot aconseguir el reconeixement de la llengua pròpia a la Unió Europea, ni que sigui la llengua menys parlada de la Unió.

Són exemples, i n'hi ha d'altres, que demostren que quant més triguem en accedir a la Independència, més haurem d'escarrassar-nos en aconseguir-la. No podem deixar per demà el que podem fer avui. La Independència és una urgència, i ser els últims en aconseguir-la, és una mala idea.

Josep Sort

Sectorial de salut

Coratge i coherència

Ara, lluny dels eufemismes toca ser valent i coherent. Valent per liderar el nostre poble i portar-lo a la restitució del les seves lleis i constitucions. El dret a decidir no s'exerceix sense un estat, ho sento President, però es així. Parlem del que parlem, sempre acabem sense decidir res, encara que a vegades ho fem veure.

Parlem de sanitat, del preuat sistema de salut. Hauria de ser un model eficient, sostenible i transparent. No es cap de les tres coses. Els experts comparen sistemes de salut europeus amb el nostre, però no diuen que a Holanda, per exemple, hi inverteixen el 10% del PIB, a Catalunya el 5%.

Parlarem del que sigui, però sigui

quin sigui el tema, del que cal parlar es de coratge i coherència. Els polítics i els ciutadans haurem de tenir coratge, haurem de posar la cara si cal, i els ciutadans hauríem de votar només aquells partits que en el seu programa hi hagués el compromís de la declaració unilateral d'Independència. Si no hi es, no els votem i si els votem deixem d'organitzar estratègies per assolir la independència. Només n'hi ha una d'estratègia; la de ciutadans coherents que diuen el que pensen, fan el que diuen i no s'arronsen.

Crear Assemblees Nacionals, apartidistes, transversals, amb l'objectiu de l'alliberament nacional, per molt multitudinàries que siguin, no

serviran de res si els ciutadans voten partits que festegen sense compromís real amb la independència. S'ha acabat el festeig, ja no ens queda temps, Catalunya es mor; la que quedi després de l'espanyolització estructural que estem patint serà un altra cosa, no serà Catalunya.

Mentre tant però, en els propers dies us demostrarem que el sistema ha de millorar en eficiència, han d'augmentar els recursos destinats a salut i ha d'haver-hi transparència en la gestió del diner públic. Ens anirem preparant per quan siguem normals i tinguem un estat.

Ramona Vergés

40 anys de *L'enquesta del canal 4* d'Avel·lí Artís-Gener

Aquest 2012, any del centenari del seu naixement, fa 40 anys que Avel·lí Artís-Gener va guanyar el Premi Sant Jordi amb la novel·la *L'enquesta del canal 4*, obra que només s'ha tornat a publicar en el recull de les obres completes (1993) i en una col·lecció esporàdica de venda en quioscs anomenada "Grans èxits" l'any 1994. En general, ens sembla que cap obra d'Artís-Gener no s'ha tornat a publicar al segle XXI, cosa que, francament, és una manifestació de la debilitat de la nostra cultura. La narrativa d'Artís-Gener és interessant i conté elements poc explorats en el nostre panorama literari que la continuen fent atractiva per al lector actual. També és possible que el gruix de la biografia de l'autor, la seva personalitat, el pare dels mots encreuats en català, el ninotaire, etc. ens hagin amagat una obra novel·lística de qualitat.

L'obra que comentem és una excel·lent novel·la que la crítica ha relacionat amb Aldous Huxley (*Un món feliç*) i també amb autors clàssics de ciència-ficció com Isaac Asimov i Ray Bradbury. Nosaltres hi trobem també ressos de George Orwell (1984), Arthur C. Clarke i, en alguns passatges, fins i tot,

de Franz Kafka (*El procés*). Només amb la nòmina de referents que acabem d'enumerar, la novel·la d'Artís-Gener ja constitueix una obra ben singular dins la nostra literatura; però, a més, és una novel·la amena que ofereix una lectura enriquidora, a la qual, segons que afirma Joan Oliver al pròleg, hauria escaigut també el títol "L'home i el Leviatan".

La novel·la presenta amb minuciositat les interioritats de WERTV-Canal Quatre, una cadena de televisió que constitueix un univers tancat, opressiu, jeràrquic i alienant (el Leviatan d'Oliver), per mitjà de la transcripció de diverses entrevistes amb persones que hi treballen, cosa que en fa multiplicar els punts de vista i n'ofereix una imatge rica i completa. Per mitjà d'aquesta tècnica més periodística que

narrativa, va apareixent de forma nítida l'al·legoria de la rígida estructura piramidal del Canal 4 amb un règim dictatorial, del qual hi havia experiència ben viva l'any de publicació de l'obra (1972). També hi apareix un grup d'oposició, el Trajecte, que intenta boicotejar la cadena de televisió. L'autor defuig, però, una aproximació maniquea a consciència i no s'està d'expressar també els dubtes pels mètodes expeditius i igualment anul·ladors de l'individu que utilitza el grup opositor: "El Trajecte era un compàs d'espera que hàbilment se servia dedels mètodes d'allò mateix que combatia, de la mateixa manera que la vacuna conté el virus que destrueix finalment." (p. 300). No en revelarem el final per animar a qui ens llegeixi a endinsar-s'hi, però l'esperança en el gènere humà.

Cal destacar el gran treball de llenguatge de la novel·la, esperable pel gran domini de la llengua de Tísner, que adapta amb molt d'encert el registre lingüístic al tarannà de cada personatge i inventa uns noms dels personatges molt eficaços per a atribuir a l'obra un aire de novel·la utòpica. El llibre no és una novetat (té 40 anys!), però llegint-lo celebrareu com Déu mana el centenari de l'autor i, al capdavant, a les nostres lletres no anem sobrats d'autors que arriquin amb obres de to experimental i ambició.

Humor

Lluís Boet

